

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. J. S.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2022, č. j. MD-24759/2022-160/5,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2022, č. j. MD-24759/2022-160/5 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 1. 6. 2022, č. j. MHMP 993984/2022/Měr (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným tím, že dne xxx v xxx hodin řídil motorové vozidlo tovární značky xxx, registrační značky xxx, v xxx, po ul. xxx ve směru do centra, nedovolenou rychlostí. Při průjezdu kolem měřicího stanoviště (GPS xxx) mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 69 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení), ačkoliv je v uvedeném

místě podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“) stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.

3. Popsaným jednáním tedy žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Dále správní orgán prvního stupně žalobci uložil povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť jím bylo potvrzeno nepřezkoumatelné prvostupňové rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí spatřoval v tom, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s námitkami, které mu byly v průběhu řízení doručeny, což namítal již v podaném odvolání. Jednalo se o námitky uvedené v podání ze dne 31. 5. 2022 předaném držiteli poštovní licence k doručení dne 1. 6. 2022. Žalobce poukázal na to, že podání bylo správnímu orgánu zasláno ve stanovené lhůtě pro vyjádření k podkladům a dokonce i doručeno dříve, než vydal prvostupňové rozhodnutí. Ve své dispozici jej měl již 3. 6. 2022, kdy mu bylo doručeno do P. O. Boxu, přičemž prvostupňové rozhodnutí vydal až 6. 6. 2022. Argumentaci žalovaného v tomto směru označil žalobce za nerelevantní.
5. K výše uvedenému žalobce dodal, že pokud by soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, je přinejmenším nezákonné. Podotkl, že ačkoliv platí zásada jednotnosti řízení a jeho námitky vypořádal žalovaný, garantuje právní řád dvojinstančnost správního řízení. Je podle něj třeba vnímat odlišně situaci, kdy odvolací správní orgán upřesní či doplní argumentaci prvostupňového správního orgánu, proti situaci, kdy nosnou argumentaci vypořádává jako první odvolací orgán. Není tedy možné, aby stěžejní námitky uplatněné před správním orgánem prvního stupně vypořádal jako první žalovaný v napadeném rozhodnutí. Tím mu bylo fakticky upřeno právo na odvolání, neboť proti argumentům, kterými byly jeho námitky vypořádány, nemohl ve správním řízení vůbec brojit, když se o nich dozvěděl až z napadeného rozhodnutí.
6. Následně žalobce v podané žalobě namítl, že bylo porušeno jeho právo být seznámen s podklady rozhodnutí a mít možnost se k nim vyjádřit. Žalovaný totiž rozhodoval na základě tvrzení správního orgánu prvního stupně o údajném výstupu z informačního systému Technické správy komunikací hl. m. Prahy (dále jen „**TSK**“), jakož i na základě tvrzení, že je předložená fotografie fotomontáží. Toto vyjádření správního orgánu prvního stupně tak podle jeho názoru bylo listinným podkladem rozhodnutí zásadního rázu, se kterým nebyl seznámen, ačkoliv na to měl právo. Žalobce také poznamenal, že na přípis správního orgánu prvního stupně lze hledět i jako na dodatečné odůvodnění rozhodnutí a i v takovém případě by měl právo být s ním seznámen. Vada namítaná v prvním žalobním bodě by podle něj dokonce mohla být zhojena, pokud by byl právě s tímto písemným stanoviskem správního orgánu prvního stupně seznámen, aby na argumentaci mohl reagovat.
7. V rámci další žalobní námitky žalobce rozporoval skutková zjištění stran nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě. Již v rámci správního řízení poukázal na to, že v daném místě je dovoleno jet rychlostí 70 km/h, a to na základě dopravní značky B 20a, k čemuž doložil i fotografii této dopravní značky. Rovněž v opačném směru jízdy je v úseku dovoleno jet rychlostí 70 km/h, což taktéž doložil fotografií příslušné dopravní značky. Žalovaný však podle něj hodnotil předložené důkazy nesprávně. Předložené fotografie totiž zpochybňovaly tvrzení o platnosti obecné úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku, a to i přesto, že byly pořízeny v době projednávání přestupku a nikoliv v den jeho spáchání. I aktuální úprava

nejvyšší dovolené rychlosti je totiž způsobila zpochybnit zjištěný skutkový stav. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38.

8. Za nesprávné pak žalobce označil tvrzení o úpravě fotografie a odmítl argumentaci žalovaného s poukazem na odrazy světla a skutečnost, že objekty blíže fotoaparátu jsou na fotografii větší než objekty dále. Ohledně odkazu na informační systém TSK uvedl, že s žádným výstupem nebyl seznámen a nemohl se tak k němu vyjádřit, protože jde o nepřipustný důkaz. Nadto podle něj není ani zřejmé, proč by TSK měla mít informaci o umístění dopravní značky. Umístění dopravní značky v opačném směru téhož úseku pak tvrzení o umístění dopravní značky ve směru do centra podporuje a situaci dokresluje.
9. Za nesprávnou následně žalobce označil i úvahu žalovaného, že správní orgány nejsou povinny prokazovat obecnou úpravu, ale pouze existenci dopravní značky. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2021, č. j. 13 A 31/2018-73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38. Žádný důkaz o existenci obecné úpravy rychlosti podle jeho názoru proveden nebyl, a proto podklady nebyly pro zjištění skutkového stavu dostatečné, když nadto on sám svým tvrzení podpořeným předloženými důkazy skutkový stav zpochybnil.
10. Dále žalobce podotkl, že žalovaný nevypořádal přesvědčivě jeho argumentaci týkající se provedení měření. Namítal totiž, že návod k obsluze použitého rychloměru zakazuje měření v zatáčce, k čemuž přiložil mapu, ze které vyplývá, že místo měření se v zatáčce nacházelo. Žalovaný se však otázce měření v zatáčce vůbec nevěnoval. Pochybil tedy, když nedoplnil dokazování o znalecký posudek k prokázání míry zakřivení komunikace.
11. Ohledně úvah týkajících se toho, zda v případě nedodržení návodu k obsluze vznikne snímek z měření nebo je měření anulováno, není judikatura dle názoru žalobce jednotná. Závěr, že jakákoliv vada měření má za následek anulaci, pak označil za nepravdivý, neboť policisté i certifikační autorita tvrdí opak.
12. Tvrzení o účelovosti námítky uplatňované zmocněnci označil žalobce za nesprávné, neboť žádným zmocněncem v průběhu správního řízení zastoupen nebyl a navíc podpořil svou námitku fotografií mapy zobrazující konkrétní místo měření. Nejednalo se tedy o obecnou či šablonovitou námitku. K nutnosti dodržet podmínky stanovené návodem k obsluze a určitou přímou úseku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29. Uzavřel, že jeho námitka nebyla věrohodně vyvrácena a skutkový stav ohledně rychlosti vozidla nebyl náležitě zjištěn.
13. Posléze žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl na webových stránkách Nejvyššího správního soudu zveřejněn rozsudek s jeho iniciálami. Závěrem navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 11. 2022 nejprve podrobně popsal průběh předcházejícího správního řízení a stručně shrnul námitky uplatněné v podané žalobě.
15. Následně poznamenal, že odvolací námitku týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vypořádal. Konstatoval, že žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dne 1. 6. 2022 v 10:00 hodin. Této možnosti však nevyužil, protože byl správní orgán prvního stupně oprávněn vydat meritorní rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce odeslal dne 1. 6. 2022 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb vyjádření k podkladům, nemohl vůbec předpokládat. Žalobce se totiž v nařízeném termínu k seznámení s podklady nedostavil, nijak se ze své neúčasti neomluvil a ani neavizoval, že zašle své vyjádření tímto způsobem.

16. Dále žalovaný uvedl, že argumenty uplatněné ve vyjádření k podkladům rozhodnutí vypořádal v rámci odvolacího řízení, protože žalobce nebyl nijak krácen na svých právech. Také podotkl, že v řízení se vyskytoval jako zástupce žalobce Ing. J., který je znám jako osoba činící ve správních řízeních obstrukce. Proto se datum odeslání předmětného vyjádření k podkladům jeví jako účelově zvolené.
17. Rovněž žalovaný zmínil, že zohlednil i předkládací zprávu správního orgánu prvního stupně s vyjádřením k námitkám. Toto vyjádření však podle něj nelze brát jako nový důkaz, a proto nebyl důvod k postupu podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Následně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
19. Dne 30. 9. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne xxx, č. j. KRPA-252041/PR-2021-001206, učiněné Policií České republiky. Z něj se podává, že žalobci byla v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h (v ulici xxx v xxx) naměřena rychlost 69 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení). Žalobce se k věci odmítl vyjádřit ani oznámení nepodepsal. Uvedené oznámení bylo doplněno o úřední záznam ze dne 24. 9. 2021, č. j. KRPA-252041-2/PR-2021-001206 (dále jen „**úřední záznam**“), záznam o přestupku, který obsahoval fotodokumentaci z měřicího zařízení s údaji o provedeném měření rychlosti a měřeném vozidle a ověřovací list předmětného rychloměru. Z úředního záznamu se podává, že hlídka změřila rychlost vozidla žalobce pomocí radaru Ramer 10C a poté vozidlo zastavila. Hlídka měla po celou dobu vozidlo pod dohledem. Žalobce byl na místě ztotožněn a byla u něj provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Bylo mu také sděleno, jakého přestupku se dopustil. Žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku příkazem na místě a uvedl, že chce přestupek řešit ve správním řízení.
20. Na základě oznámení přestupku a dalších podkladů vydal správní orgán prvního stupně příkaz ze dne 1. 4. 2022, č. j. MHMP 1590299/2021/Měr (dále jen „**příkaz**“), jímž uznal žalobce vinným tím, že dne xxx v xxx hodin řídil motorové vozidlo tovární značky xxx, registrační značky xxx, v xxx, po ul. xxx ve směru do centra, nedovolenou rychlostí. Při průjezdu kolem měřicího stanoviště (GPS xxx) mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 69 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení), ačkoliv je v uvedeném místě podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 1 500 Kč.
21. Proti vydanému příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. odpor. Posléze vydal správní orgán prvního stupně usnesení ze dne 6. 5. 2022, č. j. MHMP 786451/2022/Měr, jímž podle ustanovení § 72b zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů nepřipustil zastoupení žalobce na základě plné moci udělené Ing. M. J. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2022, č. j. MD-24759/2022-160/4, zamítl a napadené usnesení potvrdil.
22. Správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 10. 5. 2022, č. j. MHMP 823114/2022/Měr, vyrozuměl žalobce o právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Sdělil mu, že seznámení s podklady a případné

vyjádření k nim bude provedeno dne 1. 6. 2022 v 10:00 hodin v sídle správního orgánu. Taktéž byl žalobce v tomto přípisu poučen, že veškerá podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě, případně za podmínky doplnění i pomocí jiných technických prostředků. Z protokolu o seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí ze dne 1. 6. 2022, č. j. MHMP 993144/2022/Měr, se podává, že žalobce se dne 1. 6. 2022 v 10:00 hodin ke správnímu orgánu prvního stupně nedostavil a svého práva na seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí nevyužil. Nijak ani nekontaktoval správní orgán a jiným způsobem se k podkladům nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně tedy dne 6. 6. 2022 vydal prvostupňové rozhodnutí.

23. Podle podacího razítka bylo správnímu orgánu prvního stupně dne 6. 6. 2022 doručeno vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 31. 5. 2022 (dále jen „**vyjádření k podkladům**“). Z obálky, v němž bylo toto vyjádření k podkladům doručeno se podává, že zásilka č. RR327522998CZ byla žalobcem předána držiteli poštovní licence k doručení dne 1. 6. 2022. Ve vyjádření k podkladům žalobce uvedl, že správní orgán nijak neprokázal, že je v daném místě stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. V daném místě je podle něj stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, a to na základě dopravní značky B 20a, což dokládal fotografií této dopravní značky, kterou v daném místě dne 27. 5. 2022 pořídil, a to přibližně 300 metrů před místem měření. Úplně stejná dopravní značka je podle něj umístěna i v opačném směru jízdy, což taktéž dokládal přiloženou fotografií dopravní značky. Dále namítl, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, neboť proběhlo v zatáčce, což dokládal snímkem z aplikace Google Maps. Navrhl tedy doplnit dokazování o znalecký posudek z oblasti geodzie za účelem prokázání míry zakřivení komunikace.
24. Následně dne 24. 6. 2022 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém namítl jeho nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání argumentace uplatněné v rámci vyjádření k podkladům. Tuto argumentaci podle něj správní orgán prvního stupně ignoroval, ačkoliv se jí měl zabývat. Podotkl, že vyjádření k podkladům zaslal již 1. 6. 2022, tedy ve stanovené lhůtě. Nadto se do dispozice správního orgánu prvního stupně dostalo již 3. 6. 2022. Podané odvolání předal správní orgán prvního stupně žalovanému. Ve svém stanovisku uvedl, že na argumentaci žalobce ve vyjádření k podkladům nereagoval, neboť jej obdržel až po sepsání a vypravení prvostupňového rozhodnutí. Zmínil, že tvrzení žalobce o nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě je nepravdivé. V opačném směru je sice skutečně stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, ale toho se projednáváný přestupek netýká. Dále podotkl, že fotografie ze dne 27. 5. 2022 má nulovou vypovídací hodnotu ve vztahu k tomu, zda byla uváděná dopravní značka na daném místě umístěna i v roce 2021. S největší pravděpodobností se také jedná o fotomontáž, neboť v informačním systému doprava TSK bylo ověřeno, že na vyfoceném sloupu veřejného osvětlení se žádná taková dopravní značka nenachází. Měření rychlosti pak proběhlo zcela v souladu s návodem k obsluze. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“). Vycházel přitom ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Za účelem projednání věci a provedení dokazování nařídil jednání, ke kterému se žalobce bez omluvy (ani dodatečně) nedostavil. Soud před jednáním ověřil z výstupu veřejně dostupné aplikace České pošty (Pošta online – sledování zásilek), že předvolání k nařízenému jednání bylo žalobci doručeno dne 5. 12. 2024 fikcí. Soud si tedy byl vědom toho, že nebyla u žalobce

formálně zachována desetidenní lhůta k přípravě na jednání, přesto nařízené jednání neodročil, neboť měl za to, že při doručení předvolání žalobce k jednání fikcí není bez dalšího třeba bezvýjimečně trvat na formálním zachování 10-denní lhůty k přípravě na jednání, když žalobce zůstal zcela nečinný, k jednání se bez omluvy nedostavil ani nepožádal o odročení jednání za účelem přípravy. Soud tak měl za to, že v tomto případě formální nedodržení lhůty k přípravě na jednání nemůže mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

27. Soud pak po projednání věci a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
28. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích *smí v obci jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*
29. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*
30. Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu platí, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
31. Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu platí, že *pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držitel poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*
32. Podle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu *se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“.*
33. Podle ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu *správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřipustné.*
34. Podle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu platí, že *neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Jestliže byl odvoláním napaden jen některý výrok rozhodnutí podle § 82 odst. 3 a lze-li příslušnou část spisu oddělit, předá správní orgán pouze tu část spisu, která se týká otázky, o níž bylo rozhodnuto v napadeném výroku rozhodnutí. V případě nepřipustného nebo opožděného*

odvolání předá spis odvolacímu správnímu orgánu do 10 dnů; ve stanovisku se omezí na uvedení důvodů rozhodných pro posouzení opožděnosti nebo nepřijatelnosti odvolání.

35. Žalobce nejprve v podané žalobě namítal, že správní orgán prvního stupně vůbec nereagoval na jím uplatněnou argumentaci, pročez je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť jím bylo potvrzeno nepřezkoumatelné prvostupňové rozhodnutí. Případně namítal, že napadené rozhodnutí je v této souvislosti minimálně nezákonné, jelikož mu bylo upřeno právo podat odvolání, když jeho argumentaci vypořádal jako první až žalovaný. Tyto námitky však nejsou důvodné.
36. Zdejší soud předně podotýká, že v přípisu ze dne 10. 5. 2022, č. j. MHMP 823114/2022/Měr, správní orgán prvního stupně informoval žalobce, že se může k podkladům rozhodnutí vyjádřit 1. 6. 2022. Tento datum je tedy třeba považovat za poslední den lhůty, kterou mu k tomu poskytl. Nadto jej poučil i o tom, že veškerá podání lze učinit i písemně. Dne 1. 6. 2022 přitom žalobce odeslal prostřednictvím držitele poštovní licence zásilku, která obsahovala vyjádření k podkladům. Vzhledem ke znění ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu tak byla lhůta pro provedení tohoto procesního úkonu zachována, jak správně dovodil žalobce. Správní orgán prvního stupně se tak skutečně měl argumentací žalobce uvedenou ve vyjádření k podkladům zabývat. Vzhledem k okolnostem daného případu přitom není v projednávané věci relevantní, že podání se k oprávněné úřední osobě kvůli vnitřním procesům dostalo až po vydání prvostupňového rozhodnutí nebo že žalobce nijak nesignalizoval svou neúčast na seznámení se spisem a zaslání vyjádření prostřednictvím provozovatel poštovních služeb.
37. Jak nicméně žalobce v podané žalobě sám připouští, vypořádal jeho námitky uvedené ve vyjádření k podkladům na základě jeho odvolání žalovaný. S ohledem na zásadu jednotnosti řízení, podle které správní řízení tvoří od okamžiku zahájení až do vydání rozhodnutí v posledním stupni jeden celek, přitom není vyloučeno, aby pochybení prvostupňového orgánu napravil orgán odvolací. Případné nedostatky odůvodnění rozhodnutí v prvním stupni tak mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím (srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008-198, nebo ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 Azs 459/2018-26).
38. Tímto postupem odvolacího správního orgánu by však neměla být dotčena zásada dvojinstančnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Ads 507/2020-78, nebo ze dne 23. 6. 2021, č. j. 1 Afs 70/2021-41). V rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl: „*V první řadě je přípustné, aby odvolací orgán změnil toliko odůvodnění napadeného rozhodnutí a výrok ponechal nedotčen [rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. února 2016, č. j. 6 As 293/2015 - 33 ze dne 11. prosince 2014, č. j. 1 As 133/2014 - 29, všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz; obdobně již dříve rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. března 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, který byl sice zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1534/08 ze dne 17. prosince 2008 (N 225/51 SbNU 807), avšak z jiných důvodů]. Podmínkou pro doplnění a zpřesnění odůvodnění napadeného rozhodnutí je, že toto odůvodnění, byť v určitých směrech chybné, musí mít oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve spise (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. února 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, bod 29). To neznamená, že by odvolací orgán nemohl doplnit do spisu další podklady a provádět v odvolacím řízení důkazy, musí však dát účastníkovi řízení možnost se k nim vyjádřit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. ledna 2014, č. j. 9 As 128/2013 - 45, body 15-18). Rozpory v odůvodnění dále nesmí nabýt takové intenzity, jež by vedla k jeho nepřezkoumatelnosti, jinak by totiž odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit jeho zákonnost a správnost (výše citovaný rozsudek č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, bod 31). V této souvislosti Městský soud v Praze v jednom z projednávaných případů upozornil na nebezpečí překvapivého rozhodnutí. Pokud by odvolací orgán ponechal výrok rozhodnutí nedotčen, ale veškeré závěry a argumenty správního orgánu prvního stupně by nahradil svými vlastními, nepřipustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech*

rozhodnutí ve věci samé dozpěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. října 2012, č. j. 9 Ca 144/2009 - 102). I potřebu významné změny či doplnění odůvodnění v důsledku odlišného právního náhledu odvolacího orgánu je ale možné řešit procesně korektním způsobem. Postačuje, když odvolací orgán umožní účastníkům řízení, aby se v odvolacím řízení k možnému novému právnímu posouzení věci vyjádřili (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. dubna 2009, č. j. 7 As 59/2008 - 85, č. 2480/2012 Sb. NSS).“

39. V projednávané věci tedy skutečně došlo k tomu, že pochybení správního orgánu prvního stupně, jenž se nezabýval v prvostupňovém rozhodnutí argumenty žalobce, napravit žalovaný v napadeném rozhodnutí (což ostatně sám žalobce připouští). Věnoval se v tomto ohledu zejména otázce neprokázání nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě (včetně zhodnocení doložených fotografií dopravních značek) a otázky zákonnosti provedeného měření. Zdejší soud tak vzhledem k okolnostem projednávané věci posuzoval, zda byla tímto postupem porušena zásada dvojinstančnosti. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak nebylo. Nelze totiž říci, že by žalovaný vůbec nemohl hodnotit zákonnost prvostupňového rozhodnutí nebo že by jeho odůvodnění zcela absentovalo. Obsahovalo toliko určité nedostatky, které však mohly být žalovaným odstraněny. Ten totiž pouze reagoval na argumentaci žalobce k otázkám, jimiž se správní orgán prvního stupně alespoň v obecné rovině zabýval, a jediné další podklady, které hodnotil, byly právě ty předložené žalobcem. Nejednalo se tedy o změnu právního názoru a nahrazení veškerých závěrů správního orgánu prvního stupně žalovaným, ale o doplnění a zpřesnění jeho úvah v reakci na argumentaci žalobce (přiměřeně srov. bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Nelze tak tvrdit, že by žalobci bylo odňato právo vyjádřit se, když to byly právě jím doložené podklady a vznesené námitky, na které žalovaný reagoval. K tomu lze odkázat na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 383/2018-36, podle kterého sice prvostupňový orgán nemůže zcela rezignovat na vypořádání námitek a přenechat jejich vypořádání odvolacímu orgánu, pokud však k takové skutečnosti dojde, nedochází ke zkrácení práv účastníka řízení, jestliže odvolací orgán námitky vypořádá.
40. Dále žalobce v podané žalobě namítal nesprávné hodnocení důkazů a nedostatečnost skutkových zjištění. V této souvislosti poukazoval na svou argumentaci týkající se prokázání nejvyšší dovolené rychlosti a za chybné označil hodnocení jím předložených fotografií.
41. V této souvislosti zdejší soud nejprve uvádí, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje k prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti primárně oznámení přestupku policie a úřední záznam, záznam z měřicího zařízení (na němž je uvedena aktuální nejvyšší dovolená rychlost) a ověřovací list k měřicímu zařízení (viz např. bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, nebo bod 16 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2023, č. j. 4 As 310/2021-35). Uvedená kombinace podkladů zpravidla poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
42. Žalobce však zpochybňoval údaj o nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě vyplývající z těchto podkladů, což dokládal sadou dvou fotografií dopravních značek, které měly upravovat nejvyšší dovolenou rychlost odlišně (pro oba směry). Stejně jako žalovaný měl i zdejší soud pochybnosti o pravosti, resp. nezměněné podobě fotografií dopravních značek, a to především kvůli jejich nápadné podobnosti. Zejména dopravní značky na obou fotografiích vykazují v zásadě obdobné znaky opotřebení či poškození (viz např. vybledlá barva na okrajích červené části dopravní značky či černá skvrna – stín v její horní části). Přesto však zdejší soud provedl za účelem ověření existence předmětné dopravní značky v daném místě další dokazování. Jako důkaz provedl za tímto účelem při jednání vyjádření silničního správního úřadu na č.l. 36 (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2023, č. j. 10 As 106/2022-34). Z tohoto důkazu se přitom podává, že dopravní značka

upravující nejvyšší dovolenou rychlost se v daném místě ve směru jízdy do centra v době předmětného jednání žalobce nenacházela, resp. platila zde obecná úprava provozu na pozemní komunikaci. Žalobcem ve správním řízení předložené fotografie tak nejsou způsobilé zpochybnit závěr správních orgánů o nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě učiněný na základě dalších podkladů založených ve správním spisu a podpořený výsledky dokazování provedeného soudem.

43. S výše uvedeným souvisí i námitka týkající se porušení práva být seznámen s podklady rozhodnutí. Ani tu však zdejší soud neposoudil jako důvodnou. Žalovaný totiž neměl povinnost jej znovu vyzývat k seznámení se s podklady rozhodnutí, když žádné nové podklady do spisu nezakládal a v zásadě oproti správnímu orgánu prvního stupně nově hodnotil pouze podklady doložené žalobcem (jak již bylo uvedeno výše). Žalobcem odkazované vyjádření správního orgánu prvního stupně je přitom třeba považovat za stanovisko ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu. Na jeho základě není nijak zjišťován stav věci a jako takové jej tedy nelze považovat za podklad rozhodnutí. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se tak na něj nevztahuje. Správní orgán prvního stupně ani po podání odvolání nijak nedoplnil podklady rozhodnutí (§ 86 odst. 2 správního řádu), když sice ve svém stanovisku poukázal na ověření v informačním systému TSK, avšak do správního spisu žádný podklad nedoplnil. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí toto prověření zmínil jen v tom ohledu, že na něj odkazoval právě správní orgán prvního stupně ve svém stanovisku. Při rozhodování z něj však nevycházel, když hodnocení doložených fotografií založil toliko na úvaze o jejich grafické úpravě. Ostatně žádný podklad, který by byl výstupem z informačního systému TSK, ani nebyl součástí správního spisu.
44. Poslední okruh námitek v podané žalobě se týkal správnosti provedeného měření. Žalobce měl za to, že jeho argumenty zpochybňující výstup z rychloměru nebyly přesvědčivě vypořádány. Ani tuto argumentaci žalobce však zdejší soud důvodnou neshledal. K tomu lze odkázat na strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí, na nichž se žalovaný tvrzeními žalobce řádně zabýval.
45. Zdejší soud v této souvislosti předeseílá, že námitka zakládající se na tom, že měření probíhalo v zatáčce s odkazem na mapu, v níž je v místě měření pozemní komunikace zakřivena, patří do kategorie stereotypně uplatňovaných typizovaných tvrzení zpochybňujících správnost měření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 430/2019-41, srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018-41, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 11. 9. 2019, č. j. 7 As 161/2019-28, ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, či ze dne 31. 8. 2021, č. j. 8 As 253/2019-51). V rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, Nejvyšší správní soud ohledně námitek zpochybňujících dodržení návodu k obsluze (vznesených původním zástupcem žalobce) judikoval, že *„je mu z úřední činnosti známo, že stěžovatelem vznesené námitky uplatňuje jeho zástupce typizovaně, v mnoha jiných obdobných případech, přičemž tyto námitky byly již judikaturou tohoto soudu opakovaně vyvráceny [...]“* (Srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, nebo ze dne 22. 12 2021, č. j. 3 As 430/2019-41.)
46. Jak již bylo uvedeno výše, postačuje k prokázání přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla oznámení přestupku policie a úřední záznam, záznam z měřicího zařízení a ověřovací list k měřicímu zařízení. Ke zpochybnění výsledků měření nepostačují jen obecná a ničím nepodložená tvrzení. Musí k němu existovat konkrétní skutkové důvody, které vyvolávají rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2022, č. j. 10 As 182/2020-38, srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Ostatně na tyto závěry judikatury Nejvyššího správního soudu poukazoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

47. Žalobce dovozoval nesprávnost provedeného měření z toho, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze použitého rychloměru v zatáčce, což dokládal snímkem mapy z aplikace Google Maps s vyznačeným místem měření. Snímek pořízený při měření rychlosti však nijak nenásvědčuje tomu, že by měřené vozidlo jelo do zatáčky. Naopak je na něm vozidlo situováno v přímém směru, čemuž odpovídá i pozice jeho kol. Ze snímku mapy doloženého v průběhu správního řízení sice vyplývá, že u místa měření se skutečně ulice xxx mírně stáčí, nicméně nejde o nijak markantní zakřivení. Nadto podle návodu k obsluze zařízení Ramer 10C (str. 12), který zdejší soud provedl při jednání jako důkaz, není dovoleno měření toliko na vnějším okraji zatáčky. Naopak na vnitřním okraji zatáčky je toto měření za splnění stanovených podmínek možné, přičemž žalobce nijak relevantně nedoložil, že by měření bylo provedeno v rozporu s těmito podmínkami (srov. bod 11 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018-41).
48. Pro úplnost k tomu zdejší soud dodává, že certifikovaný a ověřený rychloměr poskytl při měření jednoznačný výsledek. Za takových okolností přitom není důvodem pro odmítnutí výsledku měření ani to, že při měření případně došlo k drobné odchylce od některých podmínek měření (srov. body 12 a 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 9 As 77/2022-27). Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, v souvislosti s měřením prostřednictvím měřicího zařízení Ramer 10C (použitého i v projednávané věci) dovodil, že „[n]ámitka, že měřicí zařízení Ramer 10C nedisponuje funkcí, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, byla vyvrácena již v rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42.“ (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 430/2019-41.) V tomto odkazovaném rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „[...] totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ S ohledem na vše výše uvedené tak zdejší soud považoval provádění žalobcem doložených odpovědí na žádosti o informace od Českého metrologického institutu za nadbytečné, neboť skutečnost, zda použité měřicí zařízení disponuje funkcí, která umožňuje anulování výsledku při nesprávném měření, nebyla pro řešenou věc v zásadě rozhodující a navíc již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena (přiměřeně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 9 As 210/2019-31, nebo ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 349/2020-43). Též je na místě doplnit, že na projednávanou věc nelze aplikovat ani závěry vyplývající z žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29. V této věci totiž bylo zjevné, že policisté při měření pochybili a bylo třeba zjistit vliv tohoto pochybení na správnost výsledků měření. V projednávané věci však takové pochybnosti nevyvstaly, protože mapový snímek ani výstup z rychloměru důvod k pochybnostem nezavdávají (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2021, č. j. 8 As 253/2019-51, nebo ze dne 10. 12. 2021, č. j. 10 As 282/2019-39).
49. Závěrem již zdejší soud pouze dodává, že nesouhlas žalobce a jeho původního zástupce se zveřejněním rozsudku v této věci s osobními údaji na webu Nejvyššího správního soudu nepovažoval za žalobní námitku, neboť se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Tímto nesouhlasem se proto blíže nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
51. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 11. prosince 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce